

γομαροφάγωμα τό, ἐνιαχ. γ'μαρουφάγουμα Στερελλ. (Ἀράχ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γομάρι καὶ φάγωμα.

Διαπληκτισμός, πάλη ὄνων ἐνθ' ἄν.: Σκουτουθῆκαν 'ς τοῦ γ'μαρουφάγουμα τὰ λ'σασμένα. Στερελλ. (Ἀράχ.) Μουρέ, τ' γ'μαρουφάγουμα 'κάναν! αὐτόθ. Συνών. γαιδο-ροφάγωμα, γομαροφάγι.

γομαροφάσολο τό, ἐνιαχ. γομαροφάσουλο "Ηπ. (Κω-στάν.) γομαρουφάσ'λου Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Κοζ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γομάρι καὶ φασόλι.

Τὸ φασόλι γίγαντας ἐνθ' ἄν. Συνών. γομαρί-σιο φασόλι, ἐλέφαντας, ἐφτακοίλι, φτα-κίδι.

γομαροφέρνω ἐνιαχ. γ'μαρουφέρον Στερελλ. (Ἰπάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γομάρι καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Ὁμοιάζω πρὸς ὄνον ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀποὺ μπουρστά γ'μαρουφέρ' κι ἀποὺ πίσου παππαδουφέρ' (ἐκ παροιμιομ.)

γομαροφόρτι τό, "Ηπ. (Μαργαρ. κ.ά.) Μακεδ. γομα-ροφόρτ' "Ηπ. (Ἑλληνικ. Χουλιαρ.) γομαροφόρτι "Ηπ. (Αὐ-λότοπ. Μαργαρ. κ.ά.) γομαρουφόρτ' "Ηπ. (Δωδών. Πλα-τανούσ. Πράμαντ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.) γ'μαρουφόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γομάρι καὶ φορτίο.

Φορτίον ὄνου ἐνθ' ἄν.: Εἶχε πάει 'ς τὰ Γιάγγινα νὰ που-λήσῃ ἓνα γομαρουφόρτ' ξύλα "Ηπ. (Δωδών.) Διάκαμαν με δὐὸ γομαροφόρτια ξύλα "Ηπ. (Μαργαρ.) Συνών. γαι-δο-ροφάορτι, γαιδο-ροφάορτωμα.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γομαροφόρτ' "Ηπ.

γομαροφόρτωμα τό, ἐνιαχ. γομαροφόρτουμα "Ηπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γομάρι καὶ φάορτωμα.

Γομαροφάορτι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Εφίρ' ἓνα γου-μαρουφόρτουμα ξύλα "Ηπ. (Ἀρτοπ.)

γομαροφορτώνω ἐνιαχ. γ'μαρουφορτώνω Στερελλ. (Αἰτωλ. Δομοκ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γομάρι καὶ τοῦ ρ. φορτώω.

1) Φορτώνω εἰς ὑποζύγιον φορτίον κατάλληλον δι' ὄνον Στερελλ. (Δομοκ. κ.ά.): Τί τοῦ γ'μαρουφόρτουσις ἔτ' τ' ἄλονγον; Δομοκ. 2) Μεταφ., ὑβρίζω χυδαίως Στερελλ. (Αἰ-τωλ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.): Μὴ γ'μαρουφόρτουσι σήμυρα 'ς τὰ καλὰ Αἰτωλ. Συνών. γαιδο-ροφάορτῶ-ν ω.

γομαροφούσκι τό, "Ηπ. (Τσαμαντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γομάρι καὶ φουσκί.

Κόπρος ὄνου. Συνών. γαιδο-ρο-βο-υνιά, γαι-δο-ρο-κα-βα-λλῖνα, γαιδο-ρο-κά-βα-λλο, γαι-δο-ρο-κο-πριά, γαιδο-ρο-κό-προ, γαιδο-ρο-κού-ρελο, γαιδο-ρο-φού-σκι, γομαρο-βο-υνιά, γομαρο-κα-βα-λλῖνα, γομαρο-κο-πριά, γομαρο-κού-ραδο, γομαρο-σκα-τῖνα.

γομαροχαλεύω ἐνιαχ. γομαροχαλιεύω "Ηπ. (Ραδο-βύζ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γομάρι καὶ χαλεύω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. χαλιεύω.

Ἀναζητῶ χαμένον ὄνον ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Κάλλιον γομαροδίδι παρὰ γομαροχάλιεσι (ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τις προνοητικὸς διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ταλαιπωρίας) "Ηπ. (Ραδοβύζ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλ-λαχ. πολλαχ.

γομάρω ἡ, ἐνιαχ. γομάρου Θεσσ. (Γερακάρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γομάρι.

Ἡ ὄνος ἐνιαχ. β) Μεταφ. με σημ. ὑβριστ., ἡ ἀναίσθητος καὶ ἀγροῖκος γυνή Θεσσ. (Γερακάρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μα-κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κατάκλ. Τρικοκκ. Τρι-φύλλ. κ.ά.)

γομαρwsύνη ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γομάρι.

Ἀναίσθησία, ἀγροικία ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγένεια, ἀ-πανθροπιά, ἀπρέπεια, ἀρκο-νδιά, γαιδο-ρο-ριά 2, γαιδο-ρο-ρίκι, γαιδο-ρο-σύνη, *γαι-δο-ρο-ρότη, γομαριά 2, γομαρίλα 2, γο-ρο-νιά, γυφτιά 4, γυφτίλα 2, γυφτιλίκι 1, γύ-φτισμα, χωριατιά, ἀντίθ. εὐγένεια.

γομβύλι τό, Λεξ. Δημητρ. γομπίλ' Εὐβ. (Χαλκ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁ ἰχθὺς Κέφαλος ὁ κοινὸς (Mugil cephalus) τῆς οἰκογ. τῶν Κεφαλιδῶν (Mugilidae) ἐνθ' ἄν.

γόμι τό, Πελοπν. (Μεσσην.) Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. γόμοις.

Φορτίον τὸ ὁποῖον φορτώνεται εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ ὑποζυγίου, ἤτοι τὸ ἥμισυ φορτίον ἐνθ' ἄν.: Νὰ τὸ ἓνα γόμι, νὰ τσαί τ' ἄλλο γόμι Σκυρ. Πβ. ἡ μι γόμι, μεσο γό-μι, ἀπανω γόμι. Συνών. πλευρό.

γομιάζω Καππ. (Σιλ.) γομιάζ-ζω Σύμ. γομιάζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γόμι.

1) Πληροῦμαι, γεμίζω Καππ. (Σιλ.) 2) Κυφορῶ, ἐπὶ ἰχθύων καὶ λοιπῶν φωτόκων ζώων. Σύμ.: Ἐγόμισαν τὰ ψάρια.

γομιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γομιάρ' Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γόμι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἐγχωρίου κατασκευῆς τρίχινος σάκκος πρὸς μεταφορὰν δημητριακῶν ἐνθ' ἄν.: Γομιάρ'κα τσ'βάλια Σκυρ.

γομίδι τό, ἐνιαχ. γομίδ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) γομίδ' Θάσ. Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Πολυνέρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβ.).

Ἐκ τοῦ οὖσ. γόμοις καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδι.

1) Μικρὰ τεμάχια ὑφάσματος ἢ ἀκατεργάστου ἐρίου με-τὰ ὅποια γεμίζουν μαξιλάρια ἢ στρώματα Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. κ.ά.): Τὰ 'πλυνις τὰ γομίδια; Θάσ. Ἀπλώσετε τὰ γομίδια σας 'ς τὸν ἥλιο; Σαρεκκλ. Συνών. γεμίδι 1. β) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀνυπόληπτος Θράκ. (Σα-ρεκκλ.): Εἶδεις δὲ γομίδ'; Ἀνθρώπος γομίδ'! Τὸ γομίδ' τ' μαχαλᾶ. 2) Τὰ τσιγαριστὰ ἐντόσθια τῶν σφαγίων μαγει-ρευμένα μετὰ λαχάνων ἀγρίων ἢ καὶ ἡμέρων Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Πολυνέρ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβ.) Συνών. γέμιση 1, γέμισμα 1β, γέμος 2, γέμωση 1, γόμοις 2β.

